

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **V. E.**, zastoupený Mgr. Bc. Petrem Ptáčkem, advokátem se sídlem Májová 608/23, Cheb, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 9. 2025, č. j. 4 A 32/2025-53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 7. 7. 2025, č. j. OAM-8320-44/PP-2024, žalovaný zamítl žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR rodinného příslušníka občana EU, který sám není občanem EU, podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Zároveň žalobci podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců stanovil lhůtu k vycestování z území ČR v délce 35 dnů od právní moci daného rozhodnutí.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji shora označeným rozsudkem zamítl. Městský soud konstatoval, že žalovaný dostál zákonným a judikатурním požadavkům, ve věci dostatečně zjistil skutkový stav a zjištěné skutečnosti správně vyhodnotil tak, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, to s ohledem na jeho dřívější trestnou činnost. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval neurčitými pojmy „*veřejný pořádek*“ a „*závažné narušení veřejného pořádku*“, jak jsou vymezeny judikaturou. Podle městského soudu žalovaný v tomto směru správně vyšel z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. Přitom primárním účelem uplatnění výhrady dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců je ochrana veřejného pořádku do budoucna, přičemž při hodnocení této otázky je nutné posoudit řadu různých aspektů

dosavadního jednání žadatele. V této věci žalovaný odkázal na čl. 27 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, a shledal, že předchozí odsouzení samo o sobě přijetí takového opatření neodůvodňuje. Nicméně jednání naplňující znaky trestného činu může mít celou škálu podob a nabývat různé společenské nebezpečnosti. Podle městského soudu žalovaný vycházel ze zjištění, že se žalobce dopustil závažné trestné činnosti, za což mu byl mimo jiné uložen nepodmíněný sedmiletý trest odnětí svobody a trest propadnutí věci. Trest vyhoštění mu nebyl udělen pouze proto, že mu ještě svědčila doplňková ochrana. Z trestu odnětí svobody byl podmíněně propuštěn v roce 2022 a byla mu stanovena šestiletá zkušební doba (do 10. 1. 2028). Během té se dopustil dopravních přestupků, které vedly až k tzv. vybodování a souvisejícímu odebrání řidičského průkazu.

[3] Městský soud k žalobcově trestné činnosti uvedl, že žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 2. 2020, č. j. 2 T 5/2018 - 2754, který byl následně potvrzen usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 8. 2020, č. j. 5 To 37/2020 - 3023, uznán vinným v bodě 1) výroku o vině zvlášť závažným zločinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 4 písm. a), odst. 5 písm. a) trestního zákoníku a v bodech 2) – 5) výroku o vině pokračujícím zvlášť závažným zločinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 4 písm. a), odst. 5 písm. a) trestního zákoníku, kterých se dopustil zčásti sám a zčásti ve spolupachatelství. Městský soud zdůraznil, že trestné činnosti se žalobce dopouštěl v letech 2015 a 2016, tedy v období dvou let, nešlo o jednorázové jednání. Tato trestná činnost spočívala v účasti na pěti vloupáních do návěsů kamionů převážejících zboží na území ČR a Belgie, odcizování tohoto zboží a jeho následném prodeji v tuzemsku i zahraničí. To vše v rámci organizované skupiny pachatelů; žalobce se této činnosti dopouštěl po předchozím uvážení, motivem byla ziskuchtivost, byla způsobena škoda velkého rozsahu. Žalobce byl vůdčí osobou dílčí skupiny spolupachatelů, kterým účast ve skupině nabídl, zaškolil je a trénoval, na místě činu je pak i řídil. K trestné činnosti poskytl i materiální podporu, zejména tři vozidla ve vlastnictví obchodní společnosti, již je žalobce jediným společníkem i jednatelem. Následně žalobce řídil i uschovávání odcizeného zboží, jeho rozprodej a rozdělení zisku. Trestná činnost probíhala promyšleně, o čemž svědčí např. i používání rušičky GPS při jejím páchání. Trestní soud jako polehčující okolnosti shledal, že před tímto odsouzením žalobce nespáchal trestný čin a napomáhal k objasnění trestné činnosti. Městský soud shrnul, že se jednalo o tak závažnou úmyslnou trestnou činnost, která byla podle trestního zákoníku kvalifikována jako zvlášť závažný zločin. Nejednalo se o jednorázový prohřešek, žalobce se trestné činnosti dopouštěl opakovaně v rozmezí dvou let, během nichž se dopustil 5 útoků. O závažnosti pak svědčí i to, že 4 z 5 útoků by i samostatně naplňovaly skutkovou podstatu zvlášť závažného zločinu a jednotlivými útoky byla způsobena škoda v řádech desítek milionů korun. Žalobce se navíc na trestné činnosti podílel v rámci organizované skupiny, v níž měl dílčí vůdčí roli. Trestní soud za přitěžující okolnost považoval i to, že žalobce k trestné činnosti skupiny propůjčoval auta ve vlastnictví společnosti, ve které je jediným společníkem i jednatelem.

[4] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce („stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Dle stěžovatele městský soud nesprávně posoudil právní otázku veřejného pořádku a nedostatečně posoudil přiměřenost zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Rozsudek je podle jeho názoru nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů a žalovaný při rozhodování směřoval kritéria posouzení veřejného pořádku a posouzení přiměřenosti.

pokračování

[5] Stěžovatel několikrát zdůraznil, že městský soud převzal závěry o hrozbě, kterou má stěžovatel představovat pro veřejný pořádek, pouze z důvodu jeho minulého odsouzení a ze skutečnosti, že zkušební doba dosud neskončila, aniž by vážil individuální okolnosti – jak dlouhá doba uplynula od ukončení trestné činnosti, dosavadní bezúhonný život ve zkušební době, pozitivní vývoj osobnosti, hodnocení Probační a mediační služby a Vězeňské služby, sociální vazby a prostředí stěžovatele. Takový přístup je v rozporu s judikaturou Soudního dvora EU i Nejvyššího správního soudu a představuje nesprávné právní posouzení intenzity a aktuálnosti hrozby.

[6] Stěžovatel též namítal nepřiměřený zásah do základního práva na respektování soukromého a rodinného života. Městský soud se nevypořádal s dopady na děti v domácnosti a s humanitární dimenzí věci v kontextu nemožnosti bezpečného návratu. Důvody rozsudku proto neumožňují řádný kasační přezkum. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje se závěry městského soudu. Kasační stížnost považoval za nedůvodnou a navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl.

[8] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k vypořádání námitek obsažených v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským (městským) soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[9] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad práva a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Přijatelnost kasační stížnosti by rovněž dle výše citovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 zakládalo zásadní pochybení krajského soudu při výkladu hmotného či procesního práva, pokud by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Tato kritéria přijatelnosti kasační stížnosti jsou použitelná i po novele § 104a odst. 1 s. ř. s., která s účinností od 1. 4. 2021 rozšířila okruh případů, při jejichž přezkumu se posuzuje přijatelnost kasační stížnosti (viz například usnesení tohoto soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, č. 4219/2021 Sb. NSS, či ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Azs 196/2021 - 30).

[10] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Městský soud se nedopustil hrubého pochybení při výkladu práva ani se bezdůvodně neodchýlil od ustálené judikatury. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatel ve své argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro odklon. Stěžovatel sám neuvádí ani žádné důvody přijatelnosti své kasační stížnosti.

[11] K namítané nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí a rozsudku městského soudu (nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí může být jedním z důvodů přijatelnosti kasační stížnosti) lze odkázat například na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012-41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013-25, kde jsou důvody nepřezkoumatelnosti podrobně vyloženy. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Povinnost orgánů soudní moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou jednotlivou dílčí námitku; podstatné je, aby se soud vypořádal se podstatou všech námitek (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2015, č. j. 2 Afs 143/2015 - 71).

[12] Rozsudek městského soudu požadavkům přezkoumatelnosti dostál. Je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Je patrné, z jakého skutkového stavu městský soud vyšel, jak zohlednil podstatné skutkové okolnosti a jak na projednávanou věc aplikoval rozhodnou právní úpravu a související judikaturu. Ostatně, stěžovatel se závěry městského soudu kvalifikovaně polemizuje, což by u nepřezkoumatelného rozhodnutí bylo vyloučeno.

[13] Výkladem pojmů *veřejný pořádek* a *závažné narušení veřejného pořádku* se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu podrobně zabýval v usnesení č. j. 3 As 4/2010-151. Důvodnému nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku při posuzování žádostí o přechodný pobyt dle zákona o pobytu cizinců se pak opakovaně věnoval např. v rozsudcích ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, ze dne 7. 12. 2021, č. j. 7 Azs 282/2021-40, ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33, ze dne 15. 11. 2023, č. j. 6 Azs 267/2023-28, a usnesení ze dne 2. 5. 2024, č. j. 1 Azs 32/2024-35. Městský soud v uvedené věci postupoval v souladu s touto judikaturou, precizně na ni v rozsudku odkazoval, přičemž dospěl k závěru, že žalovaný své úvahy dostatečně individualizoval a přihlédl ke všem rozhodným skutečnostem, z nichž u stěžovatele lze přetrvávající důvodné nebezpečí dovodit (viz odst. 36 až 46 rozsudku). Nejvyšší správní soud proto nemůže souhlasit s tvrzením, že by se městský soud nebo žalovaný nezabývali individuálními okolnostmi stěžovatelova případu. Městský soud přesvědčivě vyložil, proč závažnost trestné činnosti a další jednání stěžovatele odůvodňují obavu z ohrožení veřejného pořádku, a to i přes výborné chování stěžovatele během výkonu trestu odnětí svobody (viz odst. 41 až 43 napadeného rozsudku). Není přitom pravda, že by nevzal v potaz stanoviska Probační a mediační služby a Vězeňské služby; skutečnosti z nich vyplývající zhodnotil v celkových souvislostech případu.

[14] Samotné spáchaní trestné činnosti nemůže být „automatickým“ důvodem pro zamítnutí žádosti a vždy je nutno přihlédnout k závažnosti spáchané trestné činnosti, délce uloženého trestu, délce doby, po kterou byla trestná činnost páchána, k motivu trestné činnosti apod., a především posoudit, zda jsou tyto okolnosti důkazem osobního chování představujícího současnou hrozbu ve výše uvedeném smyslu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2023, č. j. 2 Azs 285/2022-57, č. 4523/2023 Sb. NSS). Stěžovatelovu dva roky trvající závažnou trestnou činnost v tomto smyslu městský soud

pokračování

řádně reflektoval. Zároveň zohlednil, že nosným důvodem pro naplnění podmínek § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců nebyly pouze okolnosti předchozího odsouzení stěžovatele v České republice a poukázal na další chování stěžovatele, zejména opakované páchaní přestupků ve zkušební době.

[15] Stěžovatel dále v kasační stížnosti namítal, že městský soud nevzal v potaz dopady nuceného vycestování stěžovatele na jeho rodinný život. Městský soud se však i touto otázkou obšírně zabýval. Uvedl, proč se při posouzení přiměřenosti dopadu do rodinného a soukromého života ztotožnil se závěry žalovaného (viz odst. 48 až 59 napadeného rozsudku). Znovu je třeba poukázat na stěžovatelovo závažné kriminální jednání v minulosti, které vedlo ke zrušení doplňkové ochrany, kterou předtím disponoval.

[16] Posouzení, zda správní rozhodnutí týkající se pobytu cizince nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života dotčené osoby a její rodiny se judikatura Nejvyššího správního soudu v minulosti také věnovala (viz např. rozsudky ze dne 13. 2. 2020, č. j. 7 Azs 192/2019-28, ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012-29), stejně jako judikatura Evropského soudu pro lidská práva (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, č. 55597/09, bod 70). V tomto smyslu městský soud podrobně posoudil jak přiměřenost zásahu rozhodnutí žalovaného do stěžovatelova soukromého a rodinného života, tak otázku poměřování zájmů stěžovatele se zájmem na ochraně veřejného pořádku. Dostatečně městský soud reagoval i na možnost vycestování z České republiky (viz odst. 60 a 61 napadeného rozsudku). V souladu s uvedenou judikaturou městský soud konstatoval, že v posuzované věci nepředstavuje povinnost stěžovatele vycestovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele a jeho rodiny a s ohledem na okolnosti případu splňuje podmínky legitimacy a nezbytnosti.

[17] Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal existenci žádné právní otázky, která by svým významem přesahovala vlastní zájmy stěžovatele, jakož ani pochybení městského soudu takové intenzity, které by mohlo vést k přijatelnosti kasační stížnosti (srov. usnesení ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021-39). Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[18] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, bod 53, a usnesení ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 18). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků nepřiznává náhrada nákladů řízení.

[19] Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, který se v důsledku včasného rozhodnutí ve věci samé stal bezpředmětným (srov. např. bod 26 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2020, č. j. 1 Azs 76/2020 - 37).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. listopadu 2025

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu